

Store Skagastølstind.

Arne Randers Heen.

Fra Jerusalem til «Hornet» og «Storen»

BODIL RANDERS HEEN

Fru Bodil Randers Heen som har skrevet om sitt møte med Gjendine Slålien på annet sted i årbok 1969, har fartet mere i norsk høifjell enn de fleste. Efter at hun hadde besøkt Gjendine, foretok hun og gemalen en rask liten trimtur som hun forteller om her:

Jeg var reist fra Oslo for godt, og havnet på Åndalsnes. Den sommeren fo'r jeg høgt og lavt i Romsdalen sammen med min tilkommende mann —, Arne Randers Heen.

St. Hans aften tilbragte vi på Juratind sammen med to unge engelskmenn. Arne skulde deropp alligevel og bar med seg en signalmast for kartoppmåling, og veden som vi bar med oss til St. Hansbål, blev bare til å varme fingrene på i en snebyge som overrasket oss. De efterfølgende 14 dage gikk det slag i slag med turer i fjeldet. Der ankom nemlig en ung amerikaner, oprindelig fra Jerusalem, til Åndalsnes, Aumann hed han. Et helt år i forveien hadde han skrevet til Arne fra Amerika, og bedt om å få være med på fjeldklatring i Romsdalstinderne. Den 25. Juni tok han ind på Grand Hotel. Han var straks parat til å begynde å klatre. Jeg var først på en liten trimtur sammen med ham opp på Nesaksla og ned i Vengedalen. Neste dagen var Arne og Aumann på Romsdalshorn, og jeg diltet med, sidst i tauet. Tredje dagen vilde han på Kvandalstind. Denne tur er både lang og anstrengende for den som kanskje ikke er i så god kondisjon, og det var en sliten Aumann som ruslet ned gjennom Vengedalen i halv tre tiden om natten efter fuldført bestiging. Vanligvis er man nede i 20-tiden, men hans iherdighed var beundringsverdigg. 4. dagen bar det til tops igjen. En dag tog vi

Trollkjerringa og Trollgubben.

Arne Randers Heen.

«Bispen» og «Kongen». Vejret var fremdeles like strålende, sol fra skyfri himmel, — og neste dag var det Store Vengetind som stod for tur—, Den siste tur Aumann fikk i Romsdalstinderne var en dag i Trolltinderne. Han moret seg over å klatre ut og ind imellem det virvar av forrevne takker og spir og troldske steinfigurer som man må passere før man til slutt står på toppen av Store Trolltind ca. 1800 m.o.h.

Men Aumann var endda ikke fornøyd, han hadde hørt om Store Skagastølstind i Jotunheimen, populært kaldt «Storen». Han kunde ikke forlate Norge uten også å ha vært på «Storen», når han først var kommet den lange veien for at klatre i Norge. Så spurgte han da, om Arne vilde bli med dit også.

Nu traf det seg sådan, at både Arne og jeg hadde tenkt å være med på Bessegløpet mellom Memurubu og Gjendesheim, så det blev altså at slå to fluer i ett smek. Vi reiste ind i Jotunheimen, og Turtagrø Hotel ved Sognefjeldsvejen var utgangspunktet for vår planlagte tur på Store Skagastølstind.

Vi hadde egentlig tenkt å gå helt opp til Hytta på Bandet, den lille gamle steinbu, som ligger helt opp under foten av «Storen», men vi kom ikke lengere end til hytta i Skagadalen, tilhørende Norsk Tindeklub, hvor Arne er medlem, — Der overnattet vi. Da vi neste morgen startet på turen mot Storen og passerte Hytta på Bandet, gikk vi indom. Der vilde ikke vært husrom å få den foregående natten, for da vi åpnet døren kom 4 store trækthunde imot oss, og 6 søvnige fjes stak hovederne frem av køjerne, og ordøren var derefter. — Der er kun 4 køjepladser.

Vi kom ikke lengere den dag. Det skyede over, og vi måtte gå tilbake til Tindehytta og vente på bedre vejr. Neste dag gjorde vi et nyt fremstød. Da vi kom til Hytta på Bandet, stod en familie klar til å gå ned mot Turtagrø. De var kommet opp Midtmaradalen med en liten sårbeint terrier i ryggsekken og hadde overnattet på hytta. Vi vekslede nogen ord med dem, og begyndte så på selve oppstigningen og klatringen av «Storen». Vejret var midt i laget, overskyet, — men det kunde lige gjerne klare opp som det motsatte. Men dessværre, da vi nærmet oss «hjørnet» et fremspringe i fjeldet, satte styggevejret ind. Det blev slud og vind, Arne spurgte Aumann om han vilde snu, men han vilde ikke gi seg. Det var hans sidste feriedag, og hans sidste chance til å komme seg på Norges høyeste og mest kjendte klatretind. Han mente at når han hadde reist halve jorden rundt for å nå hit, så vilde han også prøve disse sidste hundrede meter til tops, — og vi fortsatte. Jeg hadde forresten også lyst til at fortsatte selv om jeg grudde meg, — for akkurat hertil klatret Arne og jeg for vel et år siden i Påsken, men måtte snu på

Hytta på Bandet — Store Skagastølstind.

Arne Randers Heen.

grund av vanskelige sneforhold. Nu hadde jeg en ustyrtelig lyst til at se hvad der var rundt dette «hjørnet», og videre oppover mot toppen. — Medens store tunge snøfiller dalte ned over oss, lirket vi oss bortover en smal hylle med sleipe glatte fjeldvegge på venstre side, og mange hundrede meters stup på høyre side, indtil vi nådde Heftyes Rende.

Renden er en nesten lodret skorstein hvor man nærmest må åle seg oppgjennem, og der er få tak. Men før man kommer ind i selve renden, må man opp en ca. 2 1/2 m. lodrett glatt vegg med bare et par små tåsteg, —. Der var sagt engang i tindesporens barndom at det er ikke muligt for noget menneske allene å komme seg opp i renden, men mange har klart *det* siden. Arne smøg seg nu oppover i det ufysiske været. Og da han sad øverst i skorsteinen med forsvarlig selvforankring til en steinnab, blev der gitt klarsignal for meg. Med god hjelp fra Aumann kom jeg meg opp den høie veggen og ind i skorsteinen. Arne hadde stramt tau på meg ovenfra. Det var dunkelt der inde i renden, og jeg hadde vanskelig for å finde tak. Jeg hadde uldvanter på henderne. De var klisvåte, og når jeg famlet efter tak, randt det iskalde snøvandet ned i ærmerne og videre nedover —, helt ned i støvlerne. Men Arne halte i tauet, og snart sad jeg øverst i skorsteinen ved siden av ham.

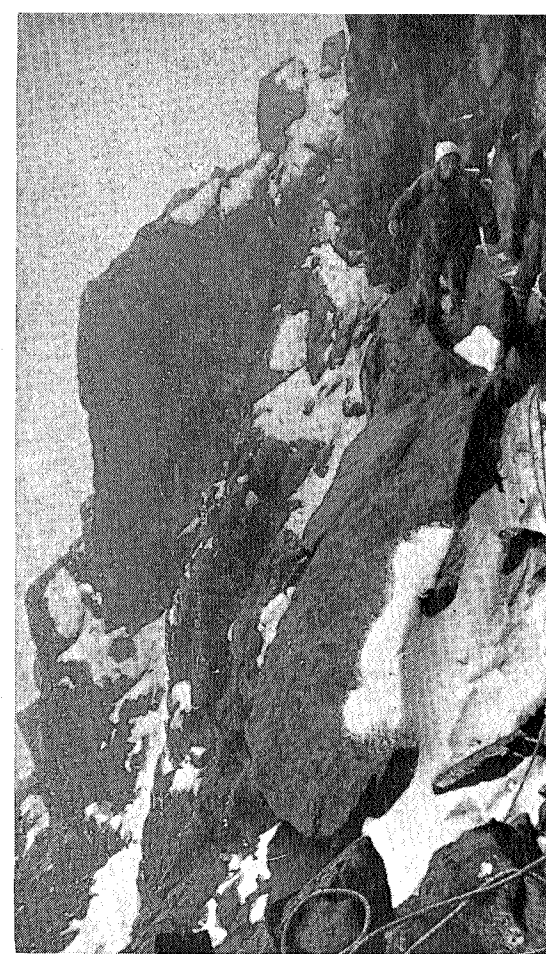
Så var det Aumann's tur. Arne vilde hale lidt i tauet for at

hjelpe ham fort opp, men Aumann vilde klatre uden hjelp. Arne hadde imidlertid forsvarlig forankring, han stod med tauet rundt ryggen og under låret idet han sa: «Nu ramler han snart». Vi hørte en pusten og pæsing nedenfra, og plutselig blev tauet stramt. «No datt han», sa' Arne, no henger han fint i det.» Han fik summet seg og fandt fast tak igjen, og tog nu mer end villig imod hjelp av tauet. De sidste metrene til tops gik forholdsvis let, men vi så ingenting i snøføyken, — og medens vi hurtrende stod og spiste en brødkive, sa Aumann: «It's only crazy people who will hit upon something like this.» — — — «Ja og dette gjør vi for fornøijelsens skyld», svarte jeg.

Det var jo ikke akkurat i et sådant vejr at jeg hadde tenkt meg å nå opp på denne gigantiske toppen, og det blev heller ikke mange minutter vi opholdt oss her.

Nedstigningen var alt andet end morsom. Nysneen lå for det meste til ankelhøjde. Da vi sent på kvelden nåede ned til Hytta på Bandet, hvor vi hvilte nogen minutter og vred vandet av klæderne vore, sa' Arne: «Takk og lov at vi nu er nede igjen. Jeg var stygt red for, at vi skulde bli sittende i fjeldsiden natten over da uvejret raste på det værste.»

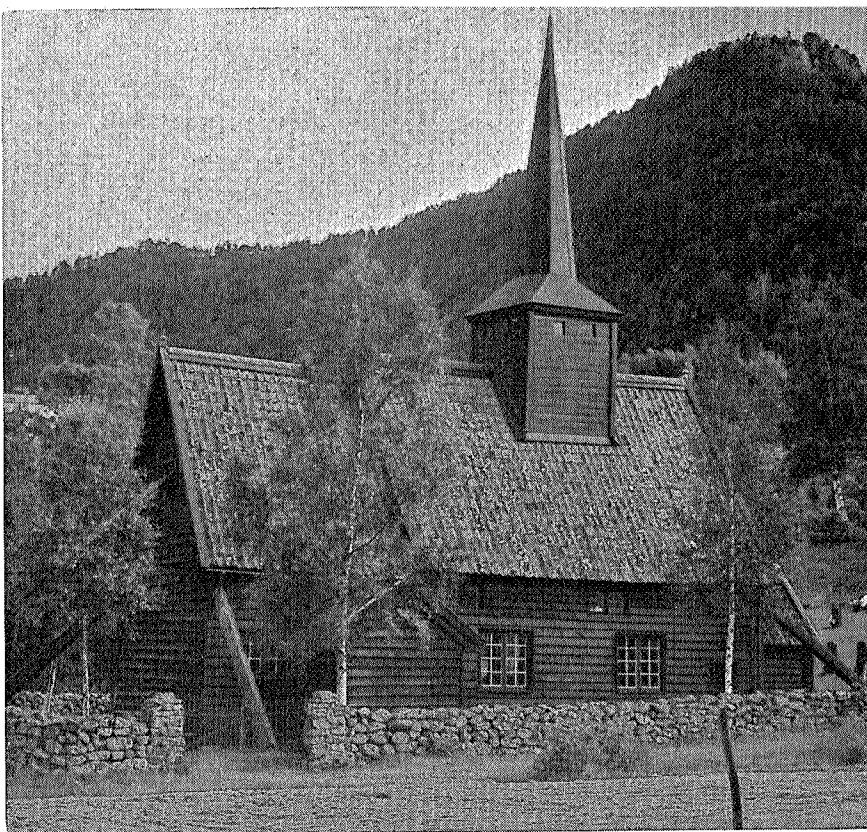
Om høsten blev Arne bedt om at utføre et specialoppdrag på Svalbard for det norske olieselskab Geopol. Oppdraget krevet 3 personer, så han måtte skaffe 2 mand til, og på knapt en uke bar det avsted med de tre, og de var borte vel en måned. Neste år var

Aumann og Bodil ved Heftyes renne.

Arne Randers F

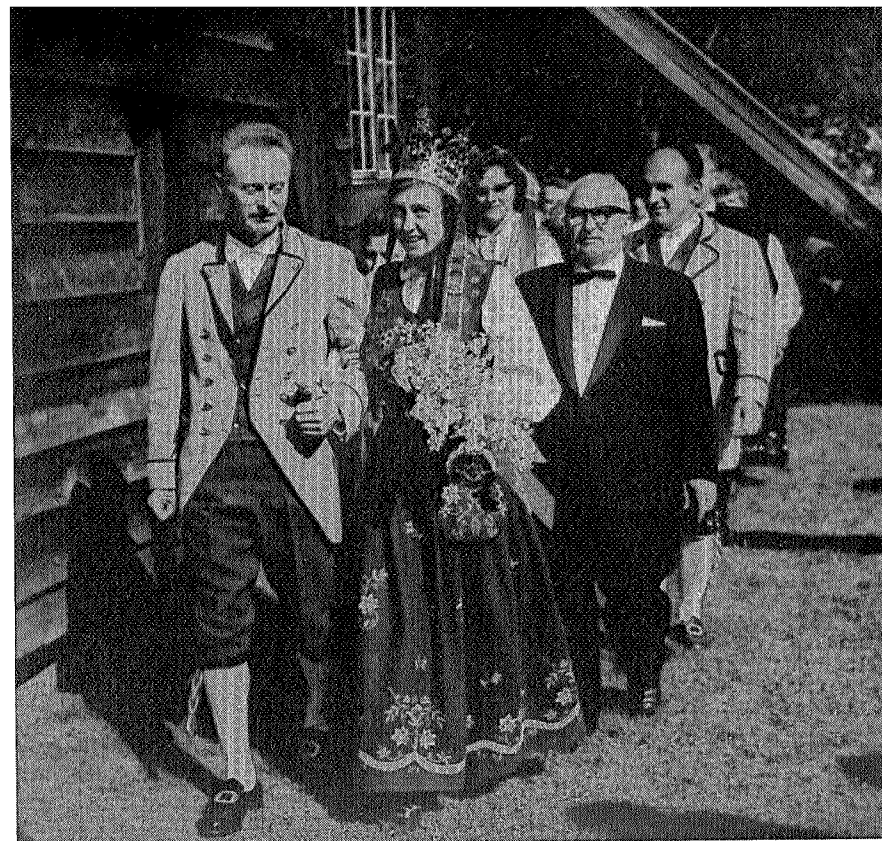
Rødven Stavkirke fra 1100-tallet.

Bodil Randers Heen.

der et lignende oppdrag som skulde utføres, og atter bar det avsted til Svalbard i 2 mndr. fra mai 1964. Da Arne kom tilbake fra Svalbard lige før St. Hans, var vi en søndag i Vistdalen i Romsdal. Vi skulde opp i en fjeldside og ringmerke noen ørneunger som vi vidste skulde ligge i en rede under en bratt hammer.

Vi hadde en amerikansk turist med oss, og da vi etter den vellykkede ørnermerking var på hjemtur og kjørte langs med Rødvenfjorden forteller Arne, at idag har det vært gjenindvielse av den gamle Rødven Stavkirke. Den er fra 1100-tallet, den eneste bevarte stavkirken her i fylket. Den har ikke vært brukt på de siste 60 år, men er nu restaurert. Amerikaneren blev så interessert i at høre om den gamle kirke, at han vilde ta en sving rundt fjorden for å se den.

En fjern slektning av Arne, Knut Rødven, er forstander for kirken, og viste oss omkring. Han hadde meget interessant at berette om den ærværdige kirke, og medens vi stod foran alterringen, spurte

Like før vi går ind i kirken.

jeg om kirken vilde komme til at blive brukt til gudstjeneste. «Nej, vi har jo nykirken på modsatte siden av vejen, som vi vanligvis bruker, — muligens på Olsokkvelden og kanskje ved en og anden høytidelig handling som barnedåp eller bryllup, kan den tas i bruk». Arne og jeg så på hverandre, vi tenkte nok den samme tanke, — og straks efter fortalte Arne til Rødven, at vi tenkte å gifte oss med det første. Sådan gikk det til, at vi en fin augustdag på ny stod foran alterringen i den historiske gamle Rødven Stavkirke, men denne gang som brudefolk iført våre nasjonaldrakter, — og med hver vår skjorte som var syed av gamle Gjendine Slålien. Min brudebuket var intet ringere end en buket yndige, store bergfruer, som Arne selv hadde plukket til meg i bratthamrene ved Stigfossen opp ved Trollstigvegen. Knut Rødven hadde gjort meget for, at denne højtidsstund skulde blive så festlig som mulig. Han ringte selv med den spede kirkeklokken, og på det hvidskurte trægulv lå der

E-Verkdirektøren og kraftproblemene

Følgende artikkel fra Adresseavisen, torsdag 28.10. 69.
gjengis med forfatterens tillatelse.

«Kraftproblemene kunne ha vært unngått i Trondheim», sier E-verkdirektør Magne Nordnes i følge referat i Adresseavisen torsdag 23. oktober. Nesjøanlegget — — «trakk på seg svært mange komplikasjoner og forsinkelser, men hadde alt gått programmessig, ville vi overhodet ikke hatt forsyningsproblemer inneværende år.» Videre — — «tilsvarende problemer har nå dukket opp for den videre utbygging i forbindelse med Ranheim kraftverk, idet det er liten enighet mellom Vannverket og E-verket om hvordan de felles resurser, kraft- og drikkevann, kan utnyttes på beste måte i området Selbusjøen—Jonsvatnet. — —» Underforstått — — slik går det når noen blander seg inn i våre saker.

Uttalelsen er interessant, og den er avslørende for den mentalitet som råder i vide E-verk-kretser. E-verksfolk synes å glemme at det nettopp er «selvtekt» gjennom mange år som har ført til en massiv motstand mot enkelte utbyggingsprosjekter den senere tid. Videre synes de å ha liten innsikt i at instanser for utbygging av hydroelektrisk kraft ikke bør utgjøre en stat i staten, men at de i langt høyere grad enn tidligere må integreres i samfunnets og befolkningens øvrige krav og behov. Heri inngår naturligvis det vitenskapelige og rekreasjonsmessige behov for urørt natur. En nødvendig forutsetning for en slik integrering er at de som har ansvaret for vår energiforsyning, har fremsyn nok til å utarbeide alternative løsninger, inkludert varmekraft. Da først kan en forsvarlig avgjørelse fattes av de folkevalgte organer, og ikke som nå, indirekte av det lokale E-verk.

Bodil på Store Skagastølstind. I bakgr. Austabottind og Ringstind. Arne Randers Heen.

små duftende enerkvister. Foran koret hadde han laget en æresport av bjerkeløv og markens vilde blomster, og et norsk og et dansk flag var stukket ind i portalen.

Bak alterringen stod den over 80 år gamle pastor Sæbø, nu bosat i Trondhjem, men som da var på ferieopphold i sin hjembygd Rødven. Han var både meget interessert i den gamle stavkirken, og dertil en fjern slektning av Arne.

Under bryllupsmiddagen spilte Anders Gjendem Komposisjonen: «Hjemve» komponert efter Gjendines lille melodi, og vi drak Gjendines skål. Gjendine lever i bedste velgående og kan om knapt 2 år feire sin 100 års dag.